

Ко је помислио да у Србији влада демократија и да су на власти демократе много се преварио и показао се крајње наивним. После политичке манипулације резултатима избора, свенационалне медијске цензуре, постепеног укидања парламента, следи и завршни ударац комплетној опозиционој сцени у Србији под видом „предлога Закона о забрани манифестација неонацистичких или фашистичких организација и удружења и забране употребе неонацистичких и фашистичких симбола и обележја”.

Када се погледа назив закона – нема се шта замерити. Без обзира колико било осетљиво било које и чије забрањивање и онемогућавање слободе говора и окупљања, што се тиче неонацизма и фашизма ствари су више него јасне. Ове две тоталитарне идеологије нанеле су човечанству толико страдања да је свака превентивна опрезност од њиховог повампирења више него потребна. Проблем се налази у нечему другом: што су ова два историјска зла данас постала згодан изговор владајућим центрима моћи да своје политичке неистомишљенике етикетирају њиховим именима и на тај начин елегантно елиминишу из јавног дискурса и друштвеног утицаја. Тако се борба против тоталитарних идеологија претворила у нови тоталитаризам. То је очито и прави мотив предлагача овог антидемократског закона: да под маском законског регулисања спорних неонацистичких и фашистичких елемената у савременом српском друштву (који су, успут буди речено, далеко испод просека оваквих појава на Западу) прође и застрашивање и забрањивање националног организовања и деловања уопште.

Јер како се у једном законском акту који се бави кривичним гоњењем неонацизма и неофашизма могао наћи и Међународни кривични трибунал у Хагу и „сваки организовани или спонтани јавни наступ на којем се изазива, подстиче или шири мржња или нетрпељивост према припадницима било којег народа или националне мањине или према лицима другачијег политичког и личног опредељења”? Какве то везе може имати Други светски рат и грађански рат у бившој Југославији у последњој деценији 20. века? Како се доводи у везу угроженост, тј. заштита од неонацизма и угроженост, тј. заштита „другачијег политичког и личног опредељења”? И коме је у интересу и због чега да се ова веза успостави у истом законском предлогу?

Идентитетска манипулација

У образложењу разлога за доношење овог закона, између осталог, стоји: „У последње

време националистичке и неофашистичке организације и појединци врше групне и појединачне екцесе, одржавају своје скупове и манифестације и озбиљно угрожавају сигурност поретка, јавни ред и мир и осећај правне сигурности грађана. У томе постоји синхронизација са сличним организацијама из иностранства. Зато је потребно да се овај закон донесе по хитном поступку и на тај начин да се ефикасно спречи угрожавање правног поретка и сигурности грађана у Републици Србији”. Нити су у образложењу уопштено и магловито поменути екцеси заиста толико присутни у Србији нити је овај закон један од оних које треба донети по хитном поступку. Има много других закона које треба донети пре овога, али неке се очито веома жури. Видећемо због чега. Иако смо у више наврата говорили о томе да је довођење српског народа у било какав контекст следбеника нацизма и фашизма дубоко увредљива ствар за наш народ, опет ћемо поновити зашто се појмови нацизам и Српство апсолутно искључују. Погледајмо ствари са чисто здраворазумске стране: може ли припадник српског народа који је тешко страдао од нациста и њихових балканских сателита у Другом светском рату бити пронацистички опредељен? Може ли припадник једног од словенских народа бити следбеник идеологије која је, између осталих, желела уништење и Словена? Да ли је природно да тој идеји следују унуци првих устаника против немачке окупације у поробљеној Европи 1941. године? Има ли ту ичега нормалног?

„Српски неонацизам“ није никакав наш производ, већ субкултурна секта која нам је дошла са Запада. У нашој историји и предању немамо ту врсту учења и праксе, тако да новопечени следбеници Хитлера у Србији немају ама баш никакве везе са Српством и потребна је крајња злонамерност да им се припише српски карактер. Притом, за многе од њих није доказано да уопште постоје, интернет презентације су им регистроване у страним државама, а предлагачи овог закона имају много разлога и да их измисле или лично финансирају и промовишу, што се већ и догађало.

У том кључу тек је разумљиво зашто овакве теме добијају насловне стране, а сада и законску регулативу. Не треба испустити из вида ни чињеницу да се српски народ већ 15 година налази на стубу срама и медијске, политичке и правне сатанизације, да се и напољу и унутра о њему може изговорити највећа могућа увреда и лаж, да нема краја притисцима, уценама и дуплим стандардима, и да негде мора да проради и побуна против толиких понижења. То никако не значи да та побуна треба да има било какве везе са неонацизмом и неофашизмом. Ко ту везу прави ради директно на штету српских националних интереса и његови мотиви су крајње сумњиви.

Законска манипулација

У даљем образложењу предлагача закона налазимо и проширење оптужнице: „С обзиром на сложене политичке прилике кроз које данас пролази Република Србија, учестали су поједини облици испада и повреда правног поретка којима се угрожавају уставна права и слободе грађана у Републици Србији, поготово на националној и верској основи.

Стога је неопходно, поред кривично-правне заштите од радњи којима се изазива национална, расна и верска мржња и нетрпељивост, обезбедити и такву правну заштиту којом ће се спречити свака повреда уставних права и слобода свих грађана у Републици Србији”.

Предлагач није задовољан решавањем само проблема неонацизма, већ жели да „обезбедити и такву правну заштиту којом ће се спречити свака повреда уставних права и слобода свих грађана у Републици Србији”. Поставља се питање зашто тако племениту намеру остварује баш кроз овај закон, а не неким другим и многобројним правним механизмима, од којих одређени већ постоје у правном поретку државе Србије? У овом питању крије се и одговор: ради се о законској манипулацији и замени теза у оквиру које правна заштита од неонацизма служи само као оправдање за отварање широког фронта других забрана.

Овај предлог закона има смисла само у свом првом члану и тај члан би могао бити и цео закон, да се само то хтело: „Овим Законом се забрањују манифестације, истицање симбола или знакова или било какво друго деловање неонацистичких или фашистичких организација и удружења, којима се на било који начин могу повредити уставна права или слободе грађана и прописују санкције за повреду овог закона”. Једино овај члан предложеног закона има везе са називом закона. Све остало је крајње политички мотивисан обрачун са неистомишљеницима и удар на демократске слободе и права грађана. Већ други члан указује на прави циљ овог Закона, а то је брисање из регистра свих активних и опозиционих патриотских организација, било странака или удружења грађана, под формом забране рада организација са неофашистичким или неонацистичким елементима, који се са оваквом медијском и политичком свевлашћу актуелног режима лако могу приписати свакоме, о чему ће одлуку донети висококвалификовани идеолошки суд познат у свим тоталитарним временима: „Ближе услове за брисање из регистра из става 2. прописује Министар унутрашњих послова”.

Као највећи стручњак за познавање историје фашизма и нацизма и препознавање елемената историје ових идеологија у деловању савремених друштвених покрета у Србији именује се министар унутрашњих послова, који ће прописати услове под којим се

једна организација проглашава непожељном и укида. Овим се овај закон намеће као отворени тоталитаризам, а нова полицијска времена су пред нама.

Кога све успут треба забранити?

У трећем члану наставља се транзиција овога закона од једне ка другој намени: од оправдане борбе против (нео)нацистичке пошасте од које су, такође успут буди речено, Срби много страдали али и много допринели њеном слому, ка репресији према генералном изражавању националних осећања и мишљења. Наиме, овде се први пут врши отворена замена теза и уместо „неонацистичке“ употребљава израз „националистичке идеје“: „Забрањује се производња, умножавање, складиштење, презентација, величање или на било који други начин ширење пропагандног материјала, симбола и обележја којима се може изазвати, подстицати или ширити мржња и нетрпељивост према слободним опредељењима грађана, расна, национална, или верска мржња или нетрпељивост, пропагирају или оправдавају националистичке и фашистичке идеје и организације или се на други начин угрожава правни поредак“. Како се од неонацизма дошло до национализма (патриотизма и родољубља у преводу), и од неонацистичких до националистичких идеја, и ко ће да нам објасни ове терминолошке и значењске разлике и нијансе пре него их (зло)употреби, право је питање за предлагача који ову збрку није створио случајно. А у следећем, четвртном члану видимо и зашто: „Забрањује се производња, умножавање, складиштење, презентација, ширење или на било који други начин употреба симбола којима се врши пропагирање или оправдање идеја, радњи и поступака лица оптужених или осуђених пред Међународним кривичним Трибуналом, или лица осуђених или оптужених пред домаћим судовима за кривична дела ратних злочина“.

Овај члан је скандалозан по више основа. Најпре, откуда уопште овде Међународни кривични трибунал? Какве он везе има са неонацистичким организацијама и симболима које треба забранити овим законом? А шта тек рећи за чудесни правни изум који жели да онемогући „употребу симбола којима се врши пропагирање или оправдање идеја, радњи и поступака лица“ не само осуђених већ и оптужених пред Међународним кривичним Трибуналом или домаћим судовима, чиме се они који су до тренутка пресуде невини унапред осуђују за ратне злочине. Размере примењивања овога законског члана према политичким неистомишљеницима су бескрајне.

Врхунац антидемократског карактера овог закона огледа се у петом члану који даје такву ширину режиму да сваки опозициони скуп у Србији прогласи манифестацијом неонациста и аутоматски забрани. Ово законско решење је генијалније и успешније чак и

од мексичког грипа који је био сјајан глобални повод да се сви јавни скупови на свету у времену огромне економске и социјалне кризе из медицинских разлога забране: „Манифестацијом, окупљењем или на било који други начин деловањем припадника или присталица неонацистичких и фашистичких организација и удружења сматра се сваки организовани или спонтани јавни наступ на којем се изазива, подстиче или шири мржња или нетрпељивост према припадницима било којег народа или националне мањине или према лицима другачијег политичког и личног опредељења”. Цео овај закон, сада је то сасвим јасно, написан је због четвртог и петог члана, који доносе обрачун са сваким другачијим мишљењем по питању савремене историје Срба, рада Хашког трибунала или било којим другим опозиционим политичким питањем.

Отворена репресија

Ако други видови притисака и забрана не уроде плодом, ту је опробани модел финансијских притисака и казни, о чему говори члан 8: „Ако забрану из члана 2. овог Закона изврши физичко лице као припадник регистроване организације или удружења новчаном казном од 100.000,00 динара до 1.000.000,00 динара казниће се за прекршај та организација односно удружење”. Као што лепо стоји у додатним објашњењима предложених законских решења: „Према стандардима демократских држава у Европи, лична сигурност грађана остварује се и репресивним мерама. Узета су у обзир и искуства појединих земаља Европе. Прописаним прекршајима санкционише се свако чињење и понашање које самим чињењем и понашањем може утицати на стварање осећаја личне и правне несигурности грађана, обзиром на њихову расну, националну или другу слободну опредељеност, без обзира што се тиме не мора и непосредно изазвати расна, национална или верска нетрпељивост. У томе је основна дистинкција прекршаја прописаних овим законом у односу на кривично дело из члана 317. Кривичног законика Републике Србије”.

Кључно питање гласи: ко ће бити тај који ће раздвајати појаве неонацизма од, рецимо, елементарног родољубља или класичних опозиционих ставова? Закон даје такву могућност тумачења да је под видом угрожавања „слободне опредељености” грађана могуће подвести сваку слободну мисао, организацију и дело у Србији? Да ли је после овог закона слобода мисли, говора, медија, окупљања и удруживања у Србији уопште могућа? О мотивима за доношење овог закона довољно говори да је предлагач Лига социјалдемократата Војводине уз подршку НАТО-испостава на НВО и медијској сцени Србије. Они који годинама покушавају да једино српски народ оптуже за све злочине учињене на Балкану у последњих 100 година и тиме остваре свој смисао постојања и оправдају уложено у њих, сада су се коначно домогли близу законског покрића за све што су наумили. Да ли ће друге чланице владајуће коалиције изабрати гушење демократије и репресију као начин опстанка на власти, остаје да се види. Већ само

Пише: Бошко Обрадовић
недеља, 17 мај 2009 12:43

стављање оваквог закона у скупштинску процедуру представља кршење демократије. Највећи проблем је у томе што се овде не ради само о онемогућавању политичких противника већ о забрани и прогону читавог корпуса националног опредељења, организовања и деловања.

Критичка и опозициона мисао тако се претвара у говор мржње и вербални деликт, закон о дискриминацији уводи нову дискриминацију према традиционалном систему вредности, свака патриотска организација проглашава се хулиганском, неонацистичком и фашистичком, а сада и законски третира као непожељна и брише из државног регистра. За то време српски народ трпи хуманитарну катастрофу и торуру од „наших европских савезника” на Косову и Метохији, а НАТО-фашизам достиже крајње размере широм света. Где су домаћи душебрижници да се огласе о овим видовима савременог фашизма и до када ћемо трпети да се српско родољубље доводи у овако негативан контекст и практично забрањује у нашој држави Србији?